

Szegedi Kovács György

Találkozás a gyönyörű régésznővel

*Először barnára égett vállát pillantom meg,
majd éjben villódzó nagy szemeit.*

*Apró, finom mozdulatokkal teszi
szabaddá a fejem, kipamacsolja
szemgödrom is, itt megáll. Combjára
támasztott kezekkel térdel előttem a Nő.*

*Mélyen elmerengve bámul egy ideig,
s izgatottan kotor, balad rajtam tovább,
kutatva körülöttem is, talán valami tárgy
ba előbukkanna megkönnyítvén a
végkövetkeztetést: férfi, nő, hogyan, mikor,
miért pont itt, s kezdek már beleszédülni
ahogyan bikinialsóban átugrál fölöttem
a gyönyörű régésznő,*

*és csak kutat, ás, csak ás, én pedig lassan
kirajzolódok,*

*még lábam takart, utolsó pamacsolás,
tisztogatás és már jól is festek így
a kondenzcsíkos ég alatt
a se férfi, se nő.*

*Itt vagyok én, kissé hiányos öltözékben, itt,
a porral elvegyülve e jeles csont-dombormű.*

*Ló se, ékszer se feszít mellettem,
semmit sincs – bár még éltem
nem volt ennyi kukacom.*

*Majd hirtelen a gyönyörű régésznő
a fejem fölé guggol, s bordáim közét
kezdi tisztogatni. Ismerős ez a szag.
Négykézlábra váltva balad tovább
lefelé, lassan ágyékom fölé hajol,
s lefújja a port...?! Azért...
érdekes volt.*

*A régésznő feláll én fekvé maradok;
a lét tökéletes maradványa,
ismeretlen katonája a Mindenségnek,
még várok, várok még
valakire,*

*aki kiemel innen erős kézzel,
aki csontjaimat megeleveníti,
s nevemen szólít.*